

Sabah farklı bir hüznle uyandım. Müphem bir hüzn, günümü yoracak kadar şiddetli değil ama içten içe sızlayan bir hüzn.

Belki *ebedi yalnızlığı* farketmenin getirdiği bir hüzn bu. İnsanlarla aradaki duvarın asla aşılmayacağını bilmenin hüznü, seni sevseler de anlamayacaklar, anlamadıkları için de sıkılacaksın, sıkıldığında onları uzaklaştırmaya çalışacaksın ve kendini *ağıra sattığını* sanacaklar. Ben kendimi ağıra satmıyorum. Sadece farklı dünyalarda yaşadığımızı idrak ettikçe, kendi dünyama kaçıyorum.

Kendi dünyamda insanlar yok değil ama bu *insanlık* kendini normal halleriyle izhar ediyor. İnsanlar *samimiyeti* kusurlarını paylaşıp gösterir, aynı suçu işleyenler kadar birbirine samimi olan yoktur ve bende –kabahat olmadığından değil de, bunları paylaşacak kadar kimseye güvenmediğimden– bu konuda yakın durduğum kimse olamıyor. Güvensizliğin getirdiği bir yalnızlık ve yalnızlığın getirdiği bir güvensizlik bu. Kısır döngü.

Bu konuda kendimi *özel* hissetmiyorum. Bilakis çağımızın insanının karakteri bu, hepimiz bir şekilde *iyinin* ne olduğunu biliyoruz ama bunlara inanmak ve yaşamak zor, içimizde akan nehirlerde gördüğümüz akisler, onlardan rüyalarımızda aldığımız kova kova resimler bize olduğumuz kimse olmadığımızı söylüyor, göründüğümüz kimse olmadığımızı, daha düşkün, bitkin, kötü bir insan olduğumuzu, kendimizi düzeltmeye çalışırken yoruluyoruz, *insan kendini düzeltebilir mi?* ve böyle bir imkan var mıdır?

Hayatın akışına kendimi bırakmak dışında bir çözüm bulamadım, kendimi terbiye etmeye çalışırken, beni terbiye eden ben mi daha güçleniyor, terbiye edilen ben mi kötülüklerden arınıyor, bunu bilemiyorum. Kendimi tutma konusundaki becerilerimin gelişmesi kötülüklerden arınmak mı demek? Yoksa nefsin kontrol etmeyi öğreniyorsun ama bir süre sonra, içindeki arzular, dünyaya bağlılık, zevk arayışı hızını kaybetmediği ama kendini tutan kolların yorulduğu için yeniden eskisine mi dönüyorsun? Eğer içimden bir ameliyat yapar gibi o kötülüğü alıp çıkarmayacaksak, neden kendimle uğraşmaya devam ediyorum? Peki kötülüğün içimden çıkarılabileceğine dair inancım nereden kaynaklı? Belki de hep orada kalacak ve benim yapabileceğim sadece ona karşı dikkatli olmak? Yaşlandıkça insanların nefislerine söz geçirme iradelerinin zayıflaması belki bundan ama herkeste böyle mi?

İyi yaşlılar da var, nakıs değil hepsi, gerçekten *ermiş* gibi duranlar da var, o halde bunların yaptıklarını mı yapmalıyız? Yoksa onlar zaten iyidiler de, yaşlanınca renkleri solmadığı için daha belirgin mi oldular?

Kendimle deneyler yapıyorum, belki nefsi tutan kol yorulsa bile o nefsin artık eskisi kadar azgın olmadığını göreceğim. Belki de bütün deneyler akamete uğrayacak ve ben neyse, o kalmaya devam edeceğim.